

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260

2006 – 2026 είκοσι χρόνια – Εορτασμοί

Θέατρο

Gen 260

Ένα mini φεστιβάλ εντός του Φεστιβάλ

Πειραιώς 260, Χώρος Β

5 – 10 Ιουνίου

Το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου συστήνει στο κοινό το Gen 260, μία νέα πρωτοβουλία, μια χειρονομία της πολιτιστικής του πολιτικής, σχεδιασμένη να λειτουργήσει ως φυτώριο της επόμενης γενιάς καλλιτεχνών των παραστατικών τεχνών και να εξελιχθεί σε θεσμό ανάδειξής της.

Στόχος του Gen 260 είναι να φέρει το κοινό σε επαφή με τη δημιουργικότητα και το διακριτό, προσωπικό σκηνοθετικό βλέμμα νέων καλλιτεχνών, λειτουργώντας ταυτόχρονα ως κόμβος γνωριμίας με επαγγελματίες του χώρου και ως ένα ανοιχτό, εξελισσόμενο πλαίσιο συνεργασιών εντός και εκτός συνόρων.

Το Gen 260 προσφέρει ουσιαστικό βήμα έκφρασης στους νέους δημιουργούς, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να αποτελέσουν ενεργό μέρος του καλλιτεχνικού προγράμματος.

Φέτος, το πρόγραμμα εστιάζει σε αποφοίτους των αναγνωρισμένων σχολών με κατεύθυνση σκηνοθεσίας στην Ελλάδα.

Η πρωτοβουλία Gen 260 πραγματοποιείται με την υποστήριξη του Οργανισμού Πολιτισμού και Ανάπτυξης NEON.

Όλες οι παραστάσεις του Gen 260 πραγματοποιούνται στον Χώρο Β της Πειραιώς 260. Ώρα έναρξης 22.00.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

05/06/2026

Αλεξία Παραμύθα

CARCOMA

Βασισμένο στη νουβέλα *Σαράκι*
της Λάιλα Μαρτίνεθ

Διάρκεια 75´

*[...] Και τότε κοιμήθηκα,
κι όταν ξύπνησα είχα μια τρύπα στην κοιλιά μου,
δύο μικρές τρύπες στον αγκώνα μου,
μια τρυπούλα κάτω από τη γλώσσα μου [...]*

Σε ένα σπίτι γεμάτο από σκιές, αγίους και λαϊκές δοξασίες, δύο ανώνυμες γυναίκες –μια γιαγιά και μια εγγονή– ζουν απομονωμένες, σαν να έχουν συγχωνευτεί με τους τοίχους που τις περιβάλλουν. Όταν η εξαφάνιση ενός παιδιού στρέφει επάνω τους το βλέμμα της κοινότητας και την αδιάκριτη προσοχή των ΜΜΕ, οι εξομολογήσεις τους μετατρέπονται σε ένα οικογενειακό παλίμψηστο σιωπής, ανδρικής βίας και ταξικής φθοράς.

Το *CARCOMA* κατάγεται από αυτό το σκοτεινό και βαθιά στοιχειωμένο σύμπαν, αποτελώντας ελεύθερη σκηνική μεταγραφή της νουβέλας *Σαράκι* της Ισπανίδας Λάιλα Μαρτίνεθ. Το έργο κυκλοφόρησε το 2021 από τον ανεξάρτητο, φεμινιστικό εκδοτικό οίκο Amor de Madre και γνώρισε ιδιαίτερη απήχηση, ενώ μεταφράστηκε σε περισσότερες από δεκαπέντε γλώσσες.

Στη σκηνική αυτή εκδοχή, το σπίτι μετατρέπεται σε ζωντανό αρχείο της βίας και η σκηνή σε τόπο διάβρωσης. Οι δύο αφηγήτριες μιλούν από έναν ενδιάμεσο τόπο και κινούνται ανάμεσα στην εξομολόγηση και την επινόηση, συνθέτοντας, μέσα από χρονικά άλματα και υπαινιγμούς, το ‘στοιχειωμένο’ χρονικό τους. Πλάι τους, ένας παράξενος χορός γυναικών –οι ίσκιои που ξεπηδούν από τα σπλάχνα του

σπιτιού– μια συλλογική μνήμη που δεν μπορεί να βρει ανάπαυση.

Η κινησιολογική τους γλώσσα, φθαρμένη και σπαραγματική, συγκροτείται από κοφτές ανάσες, διαβρωμένες μελωδίες, θραύσματα και αναγραμματισμούς της λέξης *agujero* (α-γου-χέ-ρο: τρυπούλα, άνοιγμα, ρωγμή), καθώς και από τους ήχους που παράγουν τα ίδια τους τα σώματα.

Η παράσταση εξερευνά πώς κληρονομείται το τραύμα, πώς η ταπείνωση, ο πόνος και η ντροπή εγγράφονται στο σώμα – που συγκρατεί και θυμάται πριν από τη γλώσσα. Στο *CARCOMA*, τα γεγονότα φθείρονται από το ποιητικό και το υπερβατικό. Εκεί όπου οι λέξεις εξαντλούνται και απομένουν μόνο οι αμέτρητες μικρές τρυπούλες στο δέρμα.

Το βιβλίο της Λάιλα Μαρτίνεθ, *Σαράκι*, κυκλοφόρησε στα ελληνικά το 2024 σε μετάφραση Ασπασίας Καμπύλη από τις εκδόσεις Carnívora.

Συντελεστές

Σκηνοθεσία Αλεξία Παραμύθα

Δραματουργική επεξεργασία Αλεξία Παραμύθα, Αργυρώ Βλαχοπούλου

Πρωτότυπη μουσική σύνθεση Χρήστος Παπαδόπουλος

Σκηνικά Αριστοτέλης Αρμάντο Μέμα

Κοστούμια Ερνέστα Χατζηλεμονίδου

Φωτισμοί Τάσος Παλαιορούτας

Φωνητικές συνθέσεις Chryssa Dom

Βοηθός σκηνοθέτριας Αργυρώ Βλαχοπούλου

Παίζουν Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου, Ανδρομάχη Μπάρδη, Ελίνα Αντωνίου, Γαλάτεια Αγγέλη, Ελευθερία Σκουλάκη Λαζού, Δανάη Μερτζεμέκη, Έλμα Βλαστοπούλου

Μουσικός επί σκηνής Χρήστος Παπαδόπουλος

06/06/2026

Γιάννης Διδασκάλου

ό μικρον γιώτα

Διάρκεια 60´

Καλεσμένοι, μόνι, ανυπόταχτοι, αθώι, φιλόξενοι, μοναχικοί, ευγενικοί, αστείοι, τραυματισμένοι, άδειοι, γεμάτοι, πονεμένοι, βρεγμένοι, κενοί, συναισθηματικοί, αξιόσέβαστοι, παράξενοι, μεγάλοι, μικροί, κατεστραμμένοι, λογικοί, παράλογοι, απομονωμένοι, νοσταλγικοί, ξένοι, αγνοί, βρώμικοι, καθαροί, διάφανοι, λησμονημένοι, καθισμένοι, ριψοκίνδυνοι, ξεχασμένοι, προσηλωμένοι, ελπιδοφόροι, μελλοθάνατοι – όλα με ό μικρον γιώτα.

Στο *ό μικρον γιώτα*, ο Γιάννης Διδασκάλου στήνει έναν μικρό, τρυφερό ύμνο στο Εμείς –και όλα τα επίθετά μας με ό μικρον γιώτα– βρίσκοντας στο θέατρο του παραλόγου το κατάλληλο έδαφος για να εκφράσει τη βαθιά ανθρώπινη αμηχανία και αγωνία που γεννά η μοναξιά. Στο επίκεντρο της παράστασης βρίσκονται δύο άνθρωποι δεμένοι σε μια στενή και αινιγματική σχέση, απομονωμένοι σε έναν δικό τους κόσμο. Παρακολουθούμε την καθημερινότητά τους καθώς περιμένουν καλεσμένους – τις συνήθειες, τις μικρές τελετουργίες και τα παιχνίδια τους. Θέλουν να αναγγείλουν κάτι επείγον. Όμως, όσο πλησιάζει η στιγμή, τόσο η γλώσσα μοιάζει να υποχωρεί, να θρυμματίζεται και να παραχωρεί τη θέση της στη μνήμη και στη φαντασία.

Οι καλεσμένοι που περιμένουν δεν είναι τελικά παρά μέρος ενός αέναου παιχνιδιού, που οι δυο χαρακτήρες επαναλαμβάνουν μέσα στον χρόνο και τον χώρο. Και είναι ακριβώς μέσα από αυτό το παράδοξο παιχνίδι που ο ένας βρίσκει τον τρόπο να πει στον άλλον όσα πραγματικά τον βαραίνουν. Το έργο αγγίζει τα συναισθήματα εκείνα που έμειναν μετέωρα και την ανάγκη μας να αναγνωριστούμε και να αγαπηθούμε από τον άλλον, πριν είναι αργά.

Η δράση ξεδιπλώνεται ως ποιητική παραβολή πάνω στις ανθρώπινες σχέσεις. Οι καρέκλες που βρίσκονται πάνω στη σκηνή έχουν καταλυτικό ρόλο καθώς λειτουργούν ως πιόνια σε ένα παιχνίδι – ως αντικείμενα που δηλώνουν παρουσίες-απουσίες και τις μετατοπίσεις στη σχέση των δύο ηρώων. Παράλληλα, το νερό που πέφτει αδιάκοπα από το ταβάνι γίνεται ορατό σημάδι μιας εσωτερικής και

εξωτερικής κατάρρευσης.

Στο *όμικρογκιώτα*, αποκαλύπτεται ένας κόσμος εύθραυστος, τρυφερός και παράλογος – ένας κόσμος όπου το εγώ αναζητά απεγνωσμένα ένα εμείς, ή, όπως λέει χαρακτηριστικά ένας από τους δύο χαρακτήρες καθώς αναμένουν τους καλεσμένους τους: «Λίγο πριν έρθουν οι άλλοι, θες να ξαναγνωριστούμε;»

Συντελεστές

Σκηνοθεσία Γιάννης Διδασκάλου

Κείμενο – Δραματουργία Αθανασία Χαλκιά, Αλέξανδρος Μαυρουδόπουλος, Γιάννης Δάφνης, Γιάννης Διδασκάλου, Ζωή Πάπαρη

Σκηνικά – Ενδυματολογική επιμέλεια Αθανασία Χαλκιά, Ζωή Πάπαρη

Επιμέλεια κίνησης Αλέξανδρος Γκουντινάκης

Πρωτότυπη μουσική – Επιμέλεια ήχου Caréte

Βοηθοί σκηνοθεσίας Ειρήνη Μπάλκου Παπαδοπούλου, Φανή Πολυξένη Κουρτίδου Βλαχογιάννη

Φωτισμοί Τάσος Παλαιορούτας

Trailer – Βίντεο παράστασης Μαλβίνα Παπάζογλου, Ιάσονας Πρελορέντζος, Αθηνά Τρούσσα

Γραφιστικά Ζωή Πάπαρη

Φωτογραφία Αλέξανδρος Ζήλος, Κωνσταντίνος Ζήλος, Μαρία Καραπαναγιώτου, Ζωή Πάπαρη, Νίκος Μαυρομάτης

Εξωτερικοί συνεργάτες Σοφία Τριάντου, Ειρήνη Σεβαστοπούλου, Μαρία Καραπαναγιώτου

Παίζουν Αλέξανδρος Μαυρουδόπουλος, Γιάννης Δάφνης

Παραγωγή Librart Performing Arts Ensemble

Η παράσταση ξεκίνησε ως διπλωματική υποκριτικής του Αλέξανδρου Μαυρουδόπουλου και του Γιάννη Δάφνη, και διπλωματική σκηνοθεσίας του Γιάννη Διδασκάλου, στο Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, με επίπτρια καθηγήτρια την κυρία Γλυκερία Καλαϊτζή.

///

07/06/2026

Άρης Κακλέας

Η αγωνία του τερματοφύλακα πριν από το πέναλτι

Διασκευή του ομώνυμου έργου του Πέτερ Χάντκε

Διάρκεια 60΄

Λίγο πριν από την εκτέλεση του πέναλτι, όλα αναστέλλονται: ο χρόνος, η κίνηση, η βεβαιότητα. Μέσα σε αυτή την οριακή στιγμή εκτυλίσσεται *Η Αγωνία του τερματοφύλακα πριν από το πέναλτι*, ένα από τα πιο εμβληματικά έργα του γερμανόφωνου Αυστριακού συγγραφέα Πέτερ Χάντκε, το οποίο σφράγισε τη μεταπολεμική ευρωπαϊκή λογοτεχνία. Ο Άρης Κακλέας μεταφέρει το έργο στη σκηνή ως μια εμπειρία αποξένωσης, όπου η πραγματικότητα ραγίζει και το νόημα παραμένει διαρκώς ανοιχτό.

Κεντρικό πρόσωπο είναι ο Γιόζεφ Μπλοχ, πρώην τερματοφύλακας και νυν μονταδόρος. Μετά από έναν φόνο, εγκαταλείπει τη Βιέννη και καταφεύγει σε μια μικρή συνοριακή πόλη της Αυστρίας. Από εκεί και πέρα, η αφήγηση δεν ακολουθεί την πορεία μιας αστυνομικής ιστορίας που οδηγεί στη λύση, αλλά βυθίζεται ολοένα περισσότερο σε μια συνθήκη εσωτερικής απορρύθμισης. Ο κόσμος γύρω από τον Μπλοχ μοιάζει γνώριμος και ταυτόχρονα ακατανόητος. Οι λέξεις απομακρύνονται από τα πράγματα, οι χειρονομίες γίνονται αινιγματικές και η πραγματικότητα εμφανίζεται θραυσματική, σαν να έχει χάσει τη συνοχή της.

Η ιδιότητα του Μπλοχ ως μονταδόρου αποκτά εδώ ιδιαίτερη σημασία: τίποτα δεν του φαίνεται φυσικό ή αυτονόητο, όλα μοιάζουν κομμένα και εκ νέου συναρμολογημένα. Πάνω σε αυτό το ρήγμα αρθρώνεται η σκηνική πρόταση του Άρη Κακλέα: δεν επιχειρεί να αφηγηθεί γραμμικά το μυθιστόρημα, αλλά να αποδώσει θεατρικά τον διαταραγμένο τρόπο με τον οποίο ο ήρωας αντιλαμβάνεται τον κόσμο.

Τέσσερις αφηγητές, παύσεις, επαναλήψεις, άλματα αντίληψης και η ζωντανή μεταμόρφωση του χώρου συνθέτουν ένα πεδίο διαρκούς αστάθειας, όπου τίποτα

δεν παγιώνεται. Με λιτή σκηνική γραφή και έμφαση στα σώματα, στη φωνή και στο βλέμμα, το έργο του Χάντκε μετασχηματίζεται σε μια παράσταση που φωτίζει την ανθρώπινη αγωνία στο κατώφλι μιας οριακής πράξης.

Συντελεστές

Σκηνοθεσία – Δραματουργική επεξεργασία Άρης Κακλέας

Σκηνικά Σάκης Μπιρμπίλης, Άρης Κακλέας

Πρωτότυπη μουσική – Μουσικός επί σκηνής Βάιος Πράπας

Χορογραφία – Επιμέλεια κίνησης Στεφανία Σωτηροπούλου

Επιμέλεια βίντεο – Βοηθός σκηνοθέτη Τατιάνα Υφαντή

Κοστούμια Η ομάδα

Φωτισμοί Τάσος Παλαιορούτας

Παίζουν Παναγιώτης Παπαϊωάννου, Φραγκίσκη Μουστάκη, Γιάννης Κοράβος, Αφροδίτη Μπαλίδου, Κατερίνα Καούστου, Χρήστος Τσάβος (φιλική συμμετοχή)

///

08/06/2026

Αρίστη Τσέλου

Πώς κατοικώ

Διάρκεια 80´

Όταν έχει φεγγάρι μεγαλώνουν οι σκιές μας στο σπίτι.

Γιάννης Ρίτσος, *Η σονάτα του σεληνόφωτος*

Κοινοποίηση έξωσης. Δύο λέξεις που κόβουν τη μέρα ενός ηλικιωμένου άνδρα στα δύο. Τυπικό, ψυχρό και απρόσωπο, το έγγραφο θυροκολλείται στην πόρτα του, προαναγγέλλοντας έναν επικείμενο πλειστηριασμό. Ο νέος ιδιοκτήτης καταφτάνει και ίσως τα παπούτσια του να είναι λασπωμένα. Η στιγμή αυτή γίνεται αφορμή ώστε η μνήμη, ο χρόνος και ο χώρος να επαναπροσδιοριστούν αιφνίδια,

δημιουργώντας έναν νέο εαυτό: εκείνον που αποβάλλεται. Καθώς ο ηλικιωμένος άνδρας μαζεύει τα πράγματά του, τον επισκέπτονται πειστήρια μιας ολόκληρης ύπαρξης: χαρές, σιωπές, απώλειες, καθημερινές τελετουργίες. Μια ζωή που γονιμοποιήθηκε, άνθισε και καρποφόρησε μέσα σε αυτούς τους τοίχους ξεριζώνεται βίαια. Μια εστία, ένα σπίτι ξηλώνεται.

Έμπνευση για την παράσταση *Πώς κατοικώ* αποτέλεσαν η μυθολογία του *Βυσσινόκηπου* του Αντόν Τσέχοφ, καθώς και μια είδηση βγαλμένη μέσα από τις πολλές μικρές και μεγάλες τραγωδίες που εκτυλίχθηκαν ύστερα από πλειστηριασμούς κατοικιών στο πλαίσιο της διαρκώς επιδεινούμενης παγκόσμιας στεγαστικής κρίσης. Όλα τα παραπάνω έχουν έναν κοινό παρονομαστή, μία από τις λίγες βεβαιότητες της ζωής που όταν χάνεται, υποχωρεί εκκωφαντικά: το σπίτι. Το σπίτι που αποκτήθηκε με σχέδια και προσδοκίες, εκείνο που ανοικοδομήθηκε με λογισμό και όνειρο, που ενδύθηκε τις εποχές και τις ηλικίες μας. Το σπίτι που αγαπήθηκε και κατοικήθηκε.

Στον ιστό του έργου, δημοσιογραφικές πηγές και αρχεία ειδήσεων διασταυρώνονται με λογοτεχνικά και θεωρητικά κείμενα, ενώ πάνω στη σκηνή συμπλέκονται η μυθοπλασία και το ντοκουμέντο, η φαντασία και η άτεγκτη πραγματικότητα, κινηματογραφικές αναφορές και ποιητικά αποσπάσματα, θραύσματα αφηγηματικού και δραματικού θεάτρου. Ανάμεσα σε αυτά, στοιχεία του ιδιωτικού, όπως συνειρμοί, προσωπικές αναμνήσεις και καταγεγραμμένα συμβάντα, μετατρέπουν τη θεατρική σκηνή σε χώρο οικείο, έναν πρόσκαιρο οίκο όπου πάνω του προβάλλουμε τη δική μας σχέση με τα σπίτια που μας περιέχουν.

Το σπίτι στο *Πώς κατοικώ* δεν είναι ένα απλό αρχιτεκτονικό κέλυφος ούτε ένα σύνολο χώρων διαβίωσης. Είναι μια υπαρξιακή ρίζα, αυτό το πρώτο «Π» στον τίτλο που σκεπάζει σαν στέγη τη ζωή κάθε ανθρώπου.

Συντελεστές

Σκηνοθεσία – Σύλληψη Αρίστη Τσέλου

Συνεργάτις δραματουργός Έρι Κύργια

Σκηνικά – Κοστούμια Άννα Ζούλια

Κίνηση Μάρω Σταυρινού

Σχεδιασμός ήχου και μουσική Διαμαντής Αδαμαντίδης

Σχεδιασμός φωτισμού Τάσος Παλαιορούτας

Επιστημονική συνεργάτις Κατερίνα Ρενιέρη
Βοηθοί σκηνοθέτη Ανδριάννα Σαράντη, Ζήσης Σταμάτης

Παίζουν (με αλφαβητική σειρά) Μάγια Βασιλάκη, Αβραάμ Γκουτζελούδης, Νίκος Μήλιας, Γιώργος Μπινιάρης, Άννια Μπούτνιοκ, Ανδριάννα Σαράντη

///

09/06/2026

Πάνος Ηλιόπουλος

Το τούνελ

Βασισμένο στο ομώνυμο διήγημα
του Φρίντριχ Ντύρενματ

Διάρκεια 50´

*Υπάρχει άραγε κάτι
που μπορεί να διαταράξει την αδράνεια
και να ξυπνήσει μέσα μας ξανά την ικανότητα να 'βλέπουμε'
ό,τι δεν προλαβαίνουμε να αντικρίσουμε;*

Ένας φοιτητής επιβιβάζεται στο τρένο όπως κάθε άλλη μέρα. Αυτή τη φορά, όμως, το τρένο εισέρχεται σε ένα τούνελ χωρίς τέλος. Καθώς το σκοτάδι παρατείνεται, η ανησυχία του μεγαλώνει. Κι όμως, οι συνεπιβάτες του παραμένουν ατάραχοι, σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Βασισμένη στο αλληγορικό διήγημα του Φρίντριχ Ντύρενματ, η παρούσα διασκευή ακολουθεί αυτή τη διαδρομή μέσα στο σκοτάδι, έχοντας έναν προορισμό άγνωστο. Ή μήπως δεν υπάρχει προορισμός;

Ο άνθρωπος σήμερα ζει σε μια διαρκή και ιλιγγιώδη επιτάχυνση. Ενώ οι καταστροφές, οι απώλειες και το άδικο εκτυλίσσονται γύρω του, το σώμα του παραμένει εγκλωβισμένο σε μια ήδη επιβεβλημένη κίνηση, αρνούμενο οτιδήποτε θα το ανάγκαζε να σταματήσει και να αφουγκραστεί. Η ταχύτητα μετατρέπεται σε καταφύγιο, ενώ μέσα στην αδιάκοπη κίνηση, μοιάζει περισσότερο από ποτέ

ακίνητος και σιωπηλός. Απέναντι στη βουβή επιτάχυνση του κόσμου, ο καλλιτέχνης Πάνος Ηλιόπουλος προτείνει μια παύση: «Ίσως αρκεί να συστηθούμε ξανά με το βλέμμα μας, ώστε να αφυπνιστεί μέσα μας, σαν ψίθυρος, εκείνη η ευαισθησία που άλλοτε μας έκανε να μοιάζουμε αληθινά ‘ανθρώπινοι’».

Ως διήγημα, «Το Τούνελ» κατέχει ξεχωριστή θέση στις σουρεαλιστικές και συμβολικές εκφάνσεις της μεσοπολεμικής και μεταπολεμικής ευρωπαϊκής λογοτεχνίας. Πρόκειται για μια παράλογη, παραβολική αφήγηση πολλαπλών επιπέδων, όπου αντηχούν η ασυνείδητη πορεία προς την καταστροφή, η κοινωνική αδράνεια, η παράλυση της ρουτίνας, η εθελουτυφλία μπρος στην πραγματικότητα και η παράδοση σε αμφιλεγόμενους ‘μηχανοδηγούς’. Μέσα σε αυτό το μικρό μα πυκνό υπαρξιακό δράμα, χωράνε τόσα πολλά θέματα και αγωνίες – σαν ένα βαγόνι που αντέχει και άλλους επιβάτες.

Συντελεστές

Μετάφραση Γιάννης Καλιφατίδης

Σκηνοθεσία Πάνος Ηλιόπουλος

Διασκευή Πάνος Ηλιόπουλος, Σταυρούλα Κρασσακοπούλου

Σύμβουλος δραματουργίας Έρι Κύργια

Σκηνικά Βενετσάνος Μπαλόπουλος

Κοστούμια Κωστής Γλύκατζης

Χορογραφία Μαρκέλλα Τζαφέρη

Φωτισμοί Τάσος Παλαιορούτας

Μουσική Αλέξανδρος Αρτεμίσιος, Ανδρέας Καρασπήλιος

Κατασκευή σκηνικού Γιώργος Αγγελόπουλος

Φωτογραφίες Άκης Χρήστου

Οργάνωση παραγωγής Μάρω Κυριακοπούλου

Παίζουν Ελένη Γιαννούλη, Τίτος Γρηγορόπουλος, Αντώνης Δερμιτζάκης, Ιωάννα Κόκκα, Οδυσσέας Μακρής, Γιώργος Μπουφίδης, Χρήστος Παπαγεωργίου, Παναγιώτα Παπακυριακού, Άννα Ρίζου

Ευχαριστίες Χρήστος Θεοδωρίδης, Ξένια Θεμελή, Μιχάλης Πητίδης, Γιάννης Κωνσταντακόπουλος

///

10/06/2026

Δημήτρης Τσικούρας (Τσικ)

Το παραμύθι των λύκων

Διάρκεια 70 '

«Αυτά που ζει ο καθένας, αυτά και τον φτιάχνουν, άλλοι όμως τα χρησιμοποιούν για καλό κι άλλοι για κακό. Δεν είμαστε φτιαγμένοι όλοι απ' το ίδιο υλικό». Η φράση αυτή βγαίνει από τα χείλη της ηρωίδας της ιστορίας σαν συνειδητοποίηση και επισφράγιση μιας μεγάλης, παράξενης και οδυνηρής ζωής. Μια ιστορία για ένα κορίτσι που γεννήθηκε κάπου στην κεντρική Ελλάδα, ένα κορίτσι όχι διαφορετικό από τα άλλα –όπως συνηθίζουν να λένε στα παραμύθια– αλλά ένα κορίτσι ίδιο με τα άλλα. Η μόνη διαφορά είναι ότι τη μέρα που γεννήθηκε 9 ή 10 λύκοι πέρασαν μες στο χιόνι έξω από το σπίτι της, όπως χαρακτηριστικά της έλεγε η μητέρα της. Ένα συμβάν σημαδιακό, σαν κάθε ζώο να συμβόλιζε και από ένα βάσανο που θα ερχόταν αργότερα στη ζωή της. «Αν μπορούσε ο καθένας μας να καταλάβει το υλικό του, θα μπορούσε άραγε και να το σμιλέψει;»

Το παραμύθι των λύκων είναι η πραγματική ιστορία μιας γυναίκας της Θεσσαλίας (1928-2017), είναι ένα όνειρο που είδε ο εγγονός της, είναι ο θάνατος του αδερφού της στον Εμφύλιο Πόλεμο, είναι ένα περιστατικό που έζησε ο γιος της, είναι η παραλογή *Του νεκρού αδελφού*, είναι η *Μηχανή Άμλετ* του Μύλλερ, είναι η *Ηλέκτρα* του Σοφοκλή. Πάνω απ' όλα όμως, είναι ένα παραμύθι για την ενδοοικογενειακή βία ως επίπτωση της πολιτικής βίας, που γράφτηκε για να μιλήσει ακριβώς για αυτήν και για να θέσει το ερώτημα: μπορεί τελικά ο άνθρωπος να σπάσει την αλυσίδα της βίας;

Μέσα από έναν Χορό πέντε μορφών, τη μουσική, την κίνηση, 9 ή 10 μάσκες λύκων, 9 ή 10 παλτά, ένα βαρέλι, μία αλυσίδα, party poppers, η ιστορία του κοριτσιού αρχίζει να παίρνει σάρκα και οστά. Σε αυτό το παραμύθι (ή μήπως είναι εφιάλτης;) οι απόηχοι μιας ελληνικής επαρχίας που δεν υπάρχει πια, οι συμβολισμοί και οι

δοξασίες μιας υπαίθρου που έχει χαθεί προ πολλού και ένας γενναίος γυναικείος κόσμος που διέσχισε σχεδόν έναν ολόκληρο αιώνα συναντιούνται σε ένα έργο που, ενώ αρχικά δεν υπόσχεται την παραμυθία τελικά την κατορθώνει μέσα από την ευεργετική δράση του θεάτρου.

Συντελεστές

Σκηνοθεσία – Κείμενο – Κίνηση Δημήτρης Τσικούρας (Τσικ)

Βοηθός σκηνοθέτη & κίνησης Ξένια Ταμπούρλου

Σκηνογραφία – Κατασκευή μασκών Γιάννης Θεοδωράκης

Μουσική Γιώτα Δημητρακοπούλου

Επιμέλεια κοστούμιών Αλεξάνδρα Σταμάτη

Φωτισμοί Τάσος Παλαιορούτας

Παίζουν Χαράλαμπος Αθανασόπουλος, Ανδρομάχη Μακρίδου, Δάφνη Μαρκάκη, Δημήτρης Τσικούρας (Τσικ), Αντιγόνη Φρυδά

Αγορά εισιτηρίων

-ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ: aefestival.gr και more.com

-ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΕΚΔΟΤΗΡΙΑ: Πλατεία Συντάγματος (*This is Athens* info point Δήμου Αθηναίων) Δε-Πα 10:00-18:00

-ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΑΓΟΡΑ: Δε-Πα 10:00-18:00 | +30 2118008181

-ΑΜΕΑ: Δε-Πα 10:00-17:00 | +30 2104834913

-ΕΚΔΟΤΗΡΙΑ ΧΩΡΩΝ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ: τις ημέρες των παραστάσεων

Πληροφορίες εισιτηρίων: <http://aefestival.gr/pliροφοries-eisitirion>

ATHENS EPIDAUROS FESTIVAL

ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΗΓΟΣ GRAND SPONSOR

ΧΡΥΣΟΙ ΧΟΡΗΓΟΙ GOLD SPONSORS

ΕΙΔΙΚΟΙ ΧΟΡΗΓΟΙ SPECIAL SPONSORS

ΕΙΔΙΚΟΣ ΔΩΡΗΤΗΣ SPECIAL DONOR

Florica P. Kyriacopoulos
Founder

ΧΟΡΗΓΟΣ SPONSOR

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ ΑΕΡΟΜΕΤΑΦΟΡΩΝ OFFICIAL AIR CARRIER SPONSOR

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ SUPPORTERS

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΝΥΔΑΤΩΣΗΣ HYDRATION SPONSOR

ΧΟΡΗΓΟΙ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ HOSPITALITY SPONSORS

ΜΕ ΤΗ ΣΤΗΡΙΞΗ WITH THE SUPPORT

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ MEDIA SPONSORS

ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ
ΕΠΙΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

ATHENS EPIDAUROS FESTIVAL
IS FUNDED BY THE MINISTRY
OF CULTURE

HELLENIC REPUBLIC
Ministry of Culture